

Họ và Tên: Nguyễn Đức Quân

Lớp: 9A1, Trường: THCS Hoà Bình - Trần Dương

Huyện: Vĩnh Bảo, Thành phố: Hải Phòng

Cuộc Thi:

Những Ký Niệm Sâu Sắc Về Thầy Cô Và Mái Trường

Bài làm

Dưới mái trường kính yêu đầy nắng và gió, có một chút ánh nắng len lỏi qua trái tim của mỗi người học sinh. Để lại trong tim họ một thứ cảm xúc kì diệu mà được tạo nên bởi đôi bàn tay và những người lái đò tại thước. Họ nhiệt huyết qua từng trang giáo án, là những nghệ sĩ viết lên những câu chuyện đời của mỗi bạn học sinh. Những người nhà giáo vẫn sẽ luôn là những ngọn hải đăng soi sáng cuộc sống của những người học sinh. Đối với tôi, hình ảnh những người thầy, người cô miệt mài qua những bài giảng gân gỏi mà thân thương đó chính là những kỷ niệm đẹp đẽ lắng đọng trong trái tim của tuổi học trò. Có thể nói, cô giáo Vũ Thị Hương chính là một trong những con người lái đò tại thước, vòm mái trong tôi những hạt giống tâm hồn. Với tà áo dài và nụ cười hiền dịu, cô dường như đã trở thành một trong những thầy cô được các bạn học sinh yêu mến nhất, sự nhiệt huyết và tận tâm chính là một trong những phẩm chất đạo đức cơ bản mang theo bên mình. Mặc dù thời gian đã in hằn những vết nhăn chim trên đôi mắt cô, những nét đẹp hiền dịu của cô vẫn luôn tồn tại ở tuổi đời mười. Cô luôn là giáo viên dạy giỏi trong nhiều năm liền, là gương mặt tiêu biểu của nhà trường, cô đã dành cả đời để đóng góp, cống hiến cho nhà trường. Trong quá trình, gian khổ vất vả để soi đường cho các em, cô luôn nhiệt huyết và tận

tam với nghề, đặc biệt với nu cười trên môi, cô luôn tỏa ra nguồn năng lượng tích cực và cô vũ đồng viên các bạn học sinh, từ đó mà nhiều thế hệ học trò trưởng thành vẫn luôn ghi mãi dấu ấn của một người lái đò tài đức. Đường như sự biết ơn trân trọng đó đã trở thành những kỷ niệm khó thể phai mờ trong trái tim mỗi người. Sự kiên trì và nhiệt huyết của cô là thế nhưng lại có rất nhiều lần tôi cảm cô buồn và tổn thương. Tôi vẫn nhớ như in vào buổi sáng ngày hôm ấy khi cô đang đưa các em vào những câu chuyện đời sống với mong muốn các em nhìn nhận và rút ra bài học cho bản thân, thì tôi lại cười phớt lờ vì một câu chuyện của đứa bạn, cô nhẹ nhàng nhắc nhở tôi và tiếp tục bài giảng của mình, nhưng tôi không quan tâm và nói chuyện tiếp. Những hành động của tôi đã khiến cô để ý và cô rất không vui vì điều này, lần thứ hai tôi lại phớt lờ cười tiếp, nhưng lần này thì khác, cô dừng lại bài giảng và bước ra khỏi lớp với vẻ mặt đờm buồn, đôi mắt cô sưng sưng như sắp khóc vì một điều gì đó. Lúc đó tôi rất chóng rỗng và đã nhìn thấy lỗi sai của bản thân khi cảm cô buồn và thất vọng, kết thúc buổi học tôi liền lật đật chạy ra chỗ cô và nói lời xin lỗi vì vừa nãy đã không nghe lời cô. Thay vì là nóng, trách phạt, cô nở một nụ cười thật tươi và dùng tay nhẹ nhàng xoa xoa lên đầu tôi, cô nói rằng "Em là một cậu bé ngoan đã nhận ra lỗi của bản thân và dám đối diện với chúng, đó là điều mà cô cảm thấy hài lòng và nhìn nhận được ở con người em". Những câu nói đó đã in sâu trong trái tim tôi, mà mỗi khi nhắc đến tôi lại tự trách bản thân vì đã làm cô buồn, cô tổn thương. Từ hứa bản thân sẽ luôn cố gắng, chăm chỉ, tích cực xây dựng và kháng cự với những bài giảng của cô trên lớp. Chúng đã nhẹ nhàng trong trái tim tôi một niềm đam mê mãnh liệt với bộ môn văn. Có sự chỉ bảo dìu dắt của cô tôi đã tìm lại được chính mình, được chạm tới vô thớ hiện những ước mơ mà mình mong muốn, giờ đây với tư cách là một học sinh lớp 9, khoảng thời gian cuối cùng còn gắn bó với ngôi trường thân yêu, vẫn còn được là học sinh của cô Hương, tôi sẽ luôn trân trọng chúng, ôn lại những kỷ niệm mà cô và thầy cũng đi qua những chặng đường tài đức. Cảm ơn cô Hương một người mẹ thứ hai của tôi, một mảnh ghép trái tim không thể thiếu trong cuộc đời tôi.